vertaling van Engels naar Nederlands

EUROPESE COMITÉ VAN S OCIALE R ECHTEN COMITÉ EUROPEEN DES DROITS SOCIAUX

BESLUIT

Op onmiddellijke maatregelen

25 oktober 2013

Conferentie van Europese Kerken (CEC) tegen. Het Nederland

Klacht nummer **90/2013**

Het Europees Comite voor Sociale Rechten ("het Comite"), de commissie van

op grond van artikel 25 van het Europees Sociaal Handvest gevestigde onafhankelijke deskundigen

("Het Handvest" genoemd); tijdens de 267

Beoordeling:

Gelet op het verzoek om onmiddellijke maatregelen geregistreerd op 20 juni 2013 en ingediend door de Conferentie van Europese Kerken ("CEC"), met de vraag de Commissie, in de eerste plaats "aan de Nederlandse autoriteiten uit te nodigen om de werking van de op te schorten Koppelingswet met betrekking tot onderdak, voedsel en kleding voor alle personen die op dit moment uitgesloten door de Koppelingswet, om verdere schade te voorkomen en te waarborgen gezondheid en het leven ", en als alternatief voor de toepassing van verschillende bepalingen van schorten nationale recht (in het bijzonder artikel 16.2 van de werkgelegenheid en sociale bijstandswet alsmede artikel 8.1 van de Wet maatschappelijke ondersteuning) "om een dergelijke mate dat mensen zonder papieren toegang tot onderdak, voedsel en kleding, om hun menselijke waardigheid te beschermen en te voorkomen dat verdere schade ";

Gelet op het antwoord van de regering van Nederland ("de Overheid "), gedateerd 2 september 2013, waar de regering zich tegen deze verzoek, in de eerste plaats op grond van de "potentieel verstrekkende gevolgen" van de goedkeuring algemene maatregelen in verband met de "aard van

het collectieve klachtrecht"; ten tweede, de constitutionele gevolgen die voortvloeien uit een schorsing van een Akte van Parlement; ten derde, het feit dat het bestaan van een mogelijke onherstelbare schade vonden de partijen het oneens zijn over en daarom kon onmiddellijke maatregelen niet vastgesteld Alvorens de gegrondheid van de klacht; en, tenslotte, aangezien de aanvraag gaat verder dan de grenzen van het Handvest, en streeft ernaar een maatregel ten behoeve van personen die niet onder de bepalingen van het Handvest;

Gelet op het besluit over de ontvankelijkheid van de klacht door de aangenomen Commissie op 1 juli 2013;

Gelet op het Handvest en het reglement van het Comite ("het reglement"), in bijzonder artikel 36, Artikel 36 - Onmiddellijke maatregelen dat als volgt luidt:

1

Sinds de goedkeuring van het besluit over de ontvankelijkheid van een collectieve klacht of op enig volgende keer tijdens de procedure voor of na de vaststelling van het besluit over de merites van de Commissie kan, op verzoek van een partij of op eigen initiatief, aan te geven aan de partijen de vereiste onmiddellijke maatregel de goedkeuring van die nodig lijkt met het oog op het vermijden van het risico van een ernstige onherstelbare schade en het waarborgen van de effectieve naleving van de erkende rechten in het Europees Sociaal Handvest.

2 In geval van een verzoek van de onmiddellijke maatregelen die door een klager organisatie, de verzoek wordt met redenen omkleed te specificeren, de mogelijke gevolgen als het niet is toegekend, en de maatregelen gevraagd. Een afschrift van het verzoek wordt onmiddellijk ter worden overgedragen respondent State. De president bepaalt de datum voor de respondent staat fix te maken schriftelijke inzendingen op verzoek van onmiddellijke maatregelen.

Besluit 3 van de commissie op onmiddellijke maatregelen gaan vergezeld van redenen en worden ondertekend door de voorzitter, de rapporteur en de uitvoerend secretaris. Zij worden gewaarschuwd de partijen. De commissie kan informatie van de respondent staat op de vragen uitvoering van de aangegeven maatregelen. "

Na beraad op 22, 24 en 25 oktober 2013;

1.

Levert de volgende beslissing, op deze laatste datum vastgesteld:

De commissie onderstreept het uitzonderlijke karakter van de onmiddellijke maatregelen, moet de vaststelling van die noodzakelijk lijken "met het oog op het vermijden van de risico

van een ernstige en onherstelbare schade en het waarborgen van de effectieve naleving van de erkende rechten in het Europees Sociaal Handvest "(Regel 36§1), voor zover" het doel en het doel van het Handvest, dat een mensenrechten bescherming van het instrument, is het beschermen rechten niet alleen in theorie, maar ook in feite "(Internationale Commissie van Juristen v. Portugal, Klacht nr 1/1999, besluit over de gegrondheid van 9 september 1999, § 32).

2.

In het licht van artikel 36, van oordeel is dat de betrokken personen die door de klacht kennelijk vinden zichzelf een risico op ernstige onherstelbare schade aan hun leven en hun integriteit wanneer zij worden uitgesloten van de toegang tot onderdak, voedsel en kleding.

3.

Het beoordelen van de informatie waarover zij beschikt, de commissie van oordeel is dat de gevraagde maatregel op de schorsing van de Koppelingswet in toto of van twee specifieke bepalingen (van het werk en bijstand Wet en de Wet maatschappelijke ondersteuning) moet worden afgewezen. Zij merkt op dat in het licht van de informatie die op de Nederlandse situatie in verband met de klacht nummer 86/2012, is het mogelijk oplossingen te vinden om illegale migranten uit de toegang niet uit tot faciliteiten aan de betrokken vervulling van hun basisbehoeften (onderdak, kleding en voedsel).

4.

In dit verband heeft de Commissie het nodig om aan te geven beschouwt onmiddellijke maatregelen.

5.

Om deze redenen heeft de Commissie,

Verzoekt de respondent OVERHEID TE NEMEN DE PRIMAIRE

De hieronder weergegeven:

- Goedkeuring van alle mogelijke maatregelen met het oog op het vermijden van ernstige, onherstelbare schade aan de de integriteit van personen in onmiddellijk gevaar van armoede, door middel van de uitvoering van een gecoördineerde aanpak op nationaal en gemeentelijk niveau met een teneinde ervoor te zorgen dat hun basisbehoeften (onderdak, kleding en voedsel) wordt

voldaan; en

- Ervoor zorgen dat alle relevante publieke autoriteiten op de hoogte van deze beslissing worden gemaakt. Verzoekt de uitvoerend secretaris van de klager en de organisatie op de hoogte Verwerende Staat van dit besluit en de beslissing te publiceren op het internet

beslissing door de Raad van Europa.

Luis JIMENA QUESADA

Régis BRILLAT

President en Rapporteur

Directiesecretaresse

European Social Charter
Charte sociale européenne
COUNCIL OF EUROPE
CONSEIL DE L'EUROPE

EUROPEAN COMMITTEE OF SOCIAL RIGHTS
COMITÉ EUROPÉEN DES DROITS SOCIAUX

DECISION
ON IMMEDIATE MEASURES

25 October 2013

Conference of European Churches (CEC) v. the Netherlands

Complaint No. 90/2013

The European Committee of Social Rights ("the Committee"), committee of independent experts established under Article 25 of the European Social Charter ("the Charter"); during its 267th session,

Having regard to the request for immediate measures registered on 20 June 2013 and submitted by the Conference of European Churches ("the CEC"), asking the Committee, primarily "to invite the Dutch authorities to suspend the operation of the Linkage Act with regard to shelter, food and clothing for all persons currently excluded through the Linkage Act, so as to prevent further harm and safeguard health and life", and alternatively to suspend the operation of several provisions of domestic law (in particular, Article 16.2 of the Employment and Social Assistance Act as well as Article 8.1 of the Social Support Act) "to such an extent that undocumented migrants have access to shelter, food and clothing in order to safeguard their human dignity and prevent further harm";

Having regard to the response of the Government of the Netherlands ("the Government"), dated 2 September 2013, where the Government objects to this request, firstly, on grounds of the "potentially far-reaching consequences" of adopting general measures connected with the "nature of the collective right of complaint"; secondly, the constitutional impact deriving from a suspension of an Act of Parliament; thirdly, the fact that the existence of a possible irreparable harm is what the parties disagree on and, therefore, immediate measures could not be adopted before considering the merits of the complaint; as well as, finally, since the request goes beyond the boundaries of the Charter, as it seeks a measure on behalf of persons not covered by the provisions of the Charter;

Having regard to the decision on the admissibility of the complaint adopted by the Committee on 1 July 2013;

Having regard to the Charter and to the Rules of the Committee ("the Rules"), in particular to Rule 36, which reads as follows:

> **Rule 36 – Immediate measures**
>
> 1. Since the adoption of the decision on the admissibility of a collective complaint or at any subsequent time during the proceedings before or after the adoption of the decision on the merits the Committee may, at the request of a party, or on its own initiative, indicate to the parties any immediate measure the adoption of which seems necessary with a view to avoiding the risk of a serious irreparable injury and to ensuring the effective respect for the rights recognised in the European Social Charter.
>
> 2. In case of a request of immediate measures made by a complainant organisation, the request shall specify the reasons therefore, the possible consequences if it is not granted, and the measures requested. A copy of the request shall forthwith be transmitted to the respondent State. The President shall fix a date for the respondent State to make written submissions on the request of immediate measures.
>
> 3. The Committee's decision on immediate measures shall be accompanied by reasons and be signed by the President, the Rapporteur and the Executive Secretary. It shall be notified to the parties. The Committee may request information from the respondent State on the implementation of the indicated measures."

Having deliberated on 22, 24 and 25 October 2013;

Delivers the following decision, adopted on the latter date:

1. The Committee underlines the exceptional character of immediate measures, the adoption of which must appear "necessary with a view to avoiding the risk of a serious and irreparable injury and to ensuring the effective respect for the rights recognized in the European Social Charter" (Rule 36§1), insofar as "the aim and purpose of the Charter, being a human rights protection instrument, is to protect rights not merely theoretically, but also in fact" (International Commission of Jurists v. Portugal, Complaint No. 1/1999, decision on the merits of 9 September 1999, § 32).

2. In light of Rule 36, it considers that the persons concerned by the complaint evidently find themselves at risk of serious irreparable harm to their lives and their integrity when being excluded from access to shelter, food and clothing.

3. Assessing the information at its disposal, the Committee considers that the requested measure on the suspension of the Linkage Act *in toto* or of two specific provisions (of the Employment and Social Assistance Act and the Social Support Act) must be rejected. It notes that in light of the information provided on the Dutch situation in connection to the Complaint No. 86/2012, it is possible to find solutions in order to not exclude irregular migrants from access to facilities relevant to the fulfillment of their basic needs (shelter, clothing and food).

4. In this context, the Committee considers it necessary to indicate immediate measures.

5. For these reasons, the Committee,

INVITES THE RESPONDENT GOVERNMENT TO TAKE THE IMMEDIATE MEASURES INDICATED BELOW:

- Adopt all possible measures with a view to avoiding serious, irreparable injury to the integrity of persons at immediate risk of destitution, through the implementation of a co-ordinated approach at national and municipal levels with a view to ensuring that their basic needs (shelter, clothes and food) are met; and

- Ensure that all the relevant public authorities are made aware of this decision.

Requests the Executive Secretary to notify the complainant organisation and the Respondent State of the present decision and to publish the decision on the Internet site of the Council of Europe.

Luis JIMENA QUESADA
President and Rapporteur

Régis BRILLAT
Executive Secretary

uitspraak

RECHTBANK AMSTERDAM

Bestuursrecht

zaaknummer: AMS 13/6904

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 8 mei 2014 in de zaak tussen

nsterdam, eiser
(gemachtigde mr. J. Sprakel),

en

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder
(gemachtigde mr. J.M. Boegborn).

Procesverloop

Bij besluit van 25 juli 2013 (het primaire besluit) heeft verweerder de aanvraag van eiser om bijstand op grond van de Wet werk en bijstand (WWB) afgewezen.

Bij besluit van 19 november 2013 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiser tegen het primaire besluit ongegrond verklaard.

Eiser heeft tegen dit besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 27 maart 2014. Eiser is verschenen, bijgestaan door mr. J.H. Kruseman, kantoorgenoot van de gemachtigde van eiser. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. De rechtbank gaat uit van de volgende relevante feiten en omstandigheden.

1.1 Eiser heeft de Ghanese nationaliteit. Eiser wenst in aanmerking te komen voor bijstand op grond van de WWB en heeft hiertoe een aanvraag ingediend.

1.2 Bij het primaire besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser afgewezen, omdat eiser niet in het bezit is van een geldige verblijfstitel op grond waarvan recht op bijstand bestaat.

1.3 Bij het bestreden besluit heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard en het primaire besluit gehandhaafd. Verweerder heeft hiertoe overwogen dat eiser geen geldige verblijfsvergunning heeft en ook nooit een verblijfsvergunning heeft gehad. Uit de uitspraak van het Europees Comité voor Sociale Rechten (ECSR) van 25 oktober 2013 volgt

niet dat aan eiser desondanks een bijstandsuitkering verstrekt dient de worden. In de uitspraak is alleen bepaald dat in basisbehoeften, zoals onderdak, kleding en voedsel, moet worden voorzien. Daarvoor is de WWB echter niet bedoeld.

1.4 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat de WWB is bedoeld om broodnood te voorkomen. De Staat moet nu kiezen hoe zij aan haar verdragsverplichting om ervoor te zorgen dat ieder mens ten minste aanspraak heeft op eten, kleding en beschutting voldoet. Dit volgt uit de beslissing van het ECSR van 25 oktober 2013. De verschillende onderdelen van de Staat moeten samenwerken om er voor te zorgen dat de onmenselijke wijze waarop eiser wordt behandeld wordt opgeheven. Eiser is nu het slachtoffer en wordt van het kastje naar de muur gestuurd bij de diverse loketten. Ter zitting heeft eiser meegedeeld dat er inmiddels naar aanleiding van een recente uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State een tweetal aanvragen is ingediend bij de staatssecretaris, maar dat deze aanvragen nog niet hebben geresulteerd in een effectief vangnet, zodat eiser nog steeds met lege handen staat. Vanwege de tendens om het voorzien in basisbehoeften weer bij de gemeenten onder te brengen, komt een bijstandsuitkering toch weer in beeld, aldus eiser.

2. De rechtbank gaat uit van de volgende relevante wetgeving.

2.1 Op grond van artikel 11, eerste lid, van de WWB heeft iedere in Nederland woonachtige Nederlander die hier te lande in zodanige omstandigheden verkeert of dreigt te geraken dat hij niet over de middelen beschikt om in de noodzakelijke kosten van het bestaan te voorzien, recht op bijstand van overheidswege.

Op grond van artikel 11, tweede lid, van de WWB, wordt met de Nederlander, bedoeld in het eerste lid, gelijkgesteld de hier te lande woonachtige vreemdeling die rechtmatig in Nederland verblijf houdt in de zin van artikel 8, onderdelen a tot en met e en l, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

Op grond van artikel 11, derde lid, van de WWB kunnen bij algemene maatregel van bestuur andere hier te lande woonachtige vreemdelingen dan de in het tweede lid bedoelde voor de toepassing van deze wet met een Nederlander worden gelijkgesteld:
a. ter uitvoering van een verdrag dan wel een besluit van een volkenrechtelijke organisatie; of
b. indien zij, na rechtmatig verblijf te hebben gehouden in de zin van artikel 8, onderdelen a tot en met e en l, van de Vw 2000, rechtmatig verblijf in Nederland hebben als bedoeld in artikel 8, onderdeel g of h, van die wet en zij aan de in die algemene maatregel van bestuur gestelde voorwaarden voldoen.

2.2 Op grond van artikel 16, eerste lid, van de WWB, kan verweerder aan een persoon die geen recht op bijstand heeft, gelet op alle omstandigheden, bijstand verlenen indien zeer dringende redenen daartoe noodzaken.

Op grond van artikel 16, tweede lid, van de WWB is het eerste lid niet van toepassing op andere vreemdelingen dan die, bedoeld in artikel 11, tweede en derde lid.

3. De rechtbank komt tot de volgende beoordeling van het geschil.

3.1 Tussen partijen is niet in geschil dat eiser geen vreemdeling is in de zin van artikel 11, tweede en derde lid, van de WWB. Evenmin is in geschil dat eiser, nu hij valt onder de

uitzondering van artikel 16, tweede lid, van de WWB geen bijstandsuitkering kan worden toegekend op grond van dringende redenen.

3.2 De rechtbank overweegt dat verweerder gelet op hiervoor weergegeven dwingendrechtelijke bepalingen van de WWB terecht de aanvraag om een bijstandsuitkering van eiser heeft afgewezen, omdat hij niet beschikt en niet beschikt heeft over een geldige verblijfstitel. De argumenten die eiser hiertegen heeft aangevoerd leiden niet tot het oordeel dat verweerder niettemin contra legem een bijstandsuitkering aan eiser toe zou moeten kennen. Dit volgt, voor zover eiser dat heeft willen betogen, in ieder geval niet uit de uitspraak van de ECSR van 25 oktober 2013. Uit deze uitspraak volgt wel dat eiser recht heeft op een menswaardig bestaan waarvoor voedsel, kleding en onderdak een vereiste zijn, maar niet dat er een onvoorwaardelijke (afdwingbare) aanspraak op een bijstandsuitkering bestaat voor mensen die zich in een soortgelijke situatie als eiser bevinden. Verweerder is in deze niet de aangewezen instantie om via de WWB uitvoering aan te geven aan deze positieve verplichting voor de Staat der Nederlanden. Ter zitting heeft verweerder aangegeven dat de problematiek omtrent het voorzien in eerste levensbehoeften van personen zoals eiser bekend zijn en dat er landelijk wordt gewerkt aan een manier waarop de Staat der Nederlanden in deze zijn verantwoordelijkheid kan nemen. Daarbij overweegt de rechtbank dat, nu eiser een tweetal aanvragen heeft ingediend bij de staatssecretaris en de procedures hieromtrent nog lopen, niet is gebleken dat alle loketten waar eiser terecht zou kunnen gesloten zijn.

3.3 Hetgeen eiser heeft aangevoerd, leidt niet tot vernietiging van het bestreden besluit. De rechtbank zal het beroep dan ook ongegrond verklaren. Voor een proceskosten-veroordeling of vergoeding van het griffierecht bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.E.J.M. Gielen, rechter,
in aanwezigheid van mr. R.M. Wiersma, griffier.
De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 8 mei 2014.

de griffier is verhinderd deze uitspraak te ondertekenen

de rechter

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Centrale Raad van Beroep.

Afschrift verzonden op:
D: C
SB

1 2 MEI 2014

Voor kopie conform,
de griffier van de Arrondissements-
rechtbank Sector Bestuursrecht
te Amsterdam

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Bestuursrecht

zaaknummer: SGR 13/9446

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 16 mei 2014 in de zaak tussen

te Leiden, eiseres
(gemachtigde: mr. J. Sprakel),

en

het college van burgemeester en wethouders van Leiden, verweerder
(gemachtigde: P. Gieske).

Procesverloop

Bij besluit van 19 juni 2013 (primair besluit I) heeft verweerder de aanvraag van eiseres om een uitkering ingevolge de Wet werk en bijstand (Wwb) afgewezen.

Bij besluit van 5 september 2013 (primair besluit II) heeft verweerder de aanvraag van eiseres voor opvang op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo) afgewezen.

Bij besluit van 12 november 2013 (het bestreden besluit) heeft verweerder de bezwaren van eiseres tegen deze primaire besluiten ongegrond verklaard.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 15 april 2014.
Eiseres heeft zich laten vertegenwoordigen door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1.1 Eiseres, geboren op 1 maart 1984, heeft de Marokkaanse nationaliteit. In 2007 is zij in Marokko gehuwd met , die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 10 april 2009 is uit dit huwelijk een zoon, , geboren. In mei 2010 heeft eiseres zich samen met haar zoon bij haar echtgenoot in Nederland gevestigd. Eiseres is op 30 augustus 2011 gevlucht naar het vrouwenopvanghuis Rosa Manus.

1.2 Aan eiseres is met ingang van 30 augustus 2011 een uitkering ingevolge de Wwb naar de norm van een alleenstaande ouder bij verblijf in een inrichting toegekend, omdat zij bij de vrouwenopvang Rosa Manus verbleef. Verweerder heeft de uitkering van eiseres ingevolge de Wwb met ingang van 1 februari 2013 beëindigd op de grond dat eiseres geen

rechtmatig verblijf (meer) in Nederland heeft en daardoor geen recht (meer) op bijstand. Tegen dit besluit heeft eiseres bezwaar gemaakt en beroep ingesteld. Bij uitspraak van 3 april 2014 (ECLI:NL:RBDHA:2014:4142) heeft deze rechtbank het beroep ongegrond verklaard.

1.3 Bij besluit van 18 maart 2013 heeft verweerder met ingang van 11 februari 2013 aan eiseres ten behoeve van haar zoon € 230,91 per maand aan bijstand toegekend op grond van zeer dringende redenen. Tegen dit besluit heeft eiseres geen bezwaar gemaakt, zodat dit in rechte is komen vast te staan.

1.4 Op 30 mei 2013 heeft eiseres ten eigen behoeve opnieuw een aanvraag om bijstand gedaan. Bij primair besluit I heeft verweerder deze afgewezen op de grond dat eiseres niet rechtmatig in Nederland verblijft. Bij besluit van 5 september 2013 heeft verweerder de aanvraag voor toegang tot de maatschappelijke opvang afgewezen, op de grond dat eiseres niet beschikt over de juiste verblijfsstatus en er geen sprake is van een noodsituatie die hulp op basis van artikel 8 van het EVRM rechtvaardigt. Bij het thans bestreden besluit zijn beide besluiten gehandhaafd.

3. Eiseres kan zich met het bestreden besluit niet verenigen. Ten aanzien van de afwijzing van haar aanvraag om een bijstandsuitkering heeft eiseres aangevoerd dat verweerder ongemotiveerd aan het argument voorbij gaat dat zij de zorg heeft voor haar minderjarige Nederlandse zoon, en dat hij in dezen niet gelijk behandeld wordt met andere Nederlandse kinderen in eenzelfde situatie. Ten aanzien van de afwijzing van maatschappelijke opvang heeft eiseres naar voren gebracht dat het recht op huisvesting zoals dat is neergelegd in internationale verdragen niet alleen ziet op het lenigen van de hoogste nood, maar ook op het voorkomen van dakloosheid. Eiseres heeft gewezen op door het Europees Comité inzake Sociale Rechten (ECSR) uitgesproken immediate measure in de procedures van CEC tegen Nederland en Feantsa tegen Nederland.

WWB

4.1 Bij eerder genoemde uitspraak van 3 april 2014 heeft deze rechtbank het beroep van eiseres tegen de beëindiging van haar Wwb-uitkering ongegrond heeft verklaard. De rechtbank onderschrijft hetgeen in die uitspraak is overwogen. De rechtbank stelt vervolgens vast dat de gronden van eiseres in het onderhavige geding eensluidend zijn aan de gronden in dat beroep, die uitgebreid gemotiveerd zijn verworpen. Onder verwijzing naar de eerdere uitspraak van 3 april 2014 ziet de rechtbank aanleiding het beroep ten aanzien van de afwijzing van de aanvraag van eiseres om een Wwb-uitkering, ongegrond te verklaren.

Wmo

4.2 De rechtbank stelt vast het ECSR, dat toezicht houdt op het Europees Sociaal Handvest, bij beslissingen van 25 oktober 2013 bij wijze van onmiddellijke maatregel de Nederlandse regering uitnodigt alle mogelijke maatregelen te nemen ten einde ernstige en onherstelbare schade te voorkomen aan de integriteit van personen die zich in een onmiddellijk gevaar van nood bevinden. Deze beslissingen van de ECSR zijn, zoals ook volgt uit regel 36 van de Rules of Committee van het ECSR, gericht tot de Nederlandse regering als betrokken partij. Naar het oordeel van rechtbank richt een immediate measure zich evengoed tot lokale autoriteiten. Het is derhalve ook aan verweerder te bezien of, en zo ja, welke maatregelen er genomen moeten worden. Naar het oordeel van de rechtbank ziet

een immediate measure er echter niet op dat lokale autoriteiten moeten voorkomen dat iemand uit huis wordt gezet of dakloos wordt, maar op de situatie dat iemand reeds dakloos is. Hierbij wordt van belang geacht dat een dergelijke maatregel een uitzonderlijk karakter heeft en met de desbetreffende maatregel niet wordt gevraagd om in elke situatie onbeperkt voorzieningen te bieden, omdat anders het handhaven van het koppelingsbeginsel illusoir zou worden. Voorts gaat het in de situatie van eiseres om een onzekere, toekomstige gebeurtenis.

4.3 Volgens vaste rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep (Zie bijvoorbeeld de uitspraak van 20 juni 2012, ECLI:NL:CRVB:2012:BW8957) volgt onder bepaalde omstandigheden uit de doorwerking van artikel 8 van het EVRM in de nationale rechtsorde, dat niet in redelijkheid kan worden volgehouden dat de weigering van toelating tot maatschappelijke opvang in de vorm van het tijdelijk bieden van onderdak, blijk geeft van een “fair balance” tussen de publieke belangen die betrokken zijn bij de weigering van die toegang en de particuliere belangen om wel toegelaten te worden. Daarbij is van belang dat bij de besteding van publieke middelen aan de Staat een extra ruime “margin of appreciation” toekomt.

4.4 De rechtbank stelt voorop dat eiseres niet rechtmatig in Nederland verblijft. Hoewel eiseres in een moeilijke situatie verkeert, kan op basis van de beschikbare informatie niet worden geconcludeerd dat zij behoort tot de categorie van kwetsbare personen die gezien artikel 8 van het EVRM in het bijzonder recht hebben op bescherming van hun privé- en gezinsleven. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat eiseres, hoewel huisuitzetting dreigt, nog altijd met haar zoontje in haar huurwoning verblijft. Ook ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat bij een ontruiming van de woning dakloos zou worden omdat, zoals de rechtbank ook heeft overwogen in de uitspraak van 3 april 2014, niet aannemelijk is dat hij niet bij zijn vader zou kunnen gaan wonen. Naar het oordeel van de rechtbank kan in geval van eiseres in redelijkheid niet worden volgehouden dat weigering om een voorziening op grond van de Wmo te verstrekken geen blijk geeft van een ‘fair balance’ tussen de publieke belangen betrokken bij de weigering van opvang en de particuliere belangen van eiser. De omstandigheid dat eiseres om haar moverende redenen niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst leidt niet tot een ander oordeel.

5. Het beroep is ongegrond.

6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. D.A.J. Overdijk, rechter, in aanwezigheid van mr. A.W.W. Koppe, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 16 mei 2014.

griffier rechter

Afschrift verzonden naar partijen op: 21 MEI 2014

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening.